

med skrævende Ben og slog Takt med Armen,
 mens han selv i smilende Begejstring istemte
 Korsangen, saa Tænderne lyste bag det mørke
 Vikingskæg.

Og det var den aarle Morgenstund.
 Solen op!
 Hr. Bure kyssed Fru Inger paa Mund.
 Ho! Haa! Saa frisk en Morgen!

Hr. Bure sadled sin Ganger graa,
 Abildgraa!
 Fru Inger fra Svalen, hun stirred derpaa.
 Ho! Haa! Hvor Skoven er grøn!

Saa spændte han Sejl under bredden Raa,
 Silkesejl!
 Hr. Bure, han vugged paa Bølgen den blaa.
 Ho! Haa! Det er tungt at skilles!

Der var ialt nogle og tyve Vers. Da det
 sidste var sunget, sprang Pigerne af Baaden, mens
 alle Mandfolkene klappede i Hænderne.

„Ja den Sang kender Hr. Pastoren maaske
 ikke,“ sagde i det samme en ung, smilende Mand
 med blond Fuldskæg, der tilligemed et Par andre
 yngre Bønder slog sig ned i Emanuels Nærhed for
 at indlede en Snak med ham. „Det er saadan en